

Kvóty na ženy: Mentalita oběti. Markéta Šichtařová varuje, co doopravdy škodí ženám a rozděluje společnost

- CZ24 News | 11. února 2024

ČESKO: Český mediální prostor notně rozvířil nový vládní návrh o minimálním povinném zastoupení žen v radách evropských společností kótovaných na burzách v členských státech.

Zjednodušeně řečeno: Zavádění kvót na ženy ve vedení podniků se stává realitou. Možná část lidí tleská. Já ale tvrdím, že nejen že se jedná o další zásah do svobodného trhu, ale také se jedná o poškozování životní úrovně celé země v průměru, tedy i žen. A dále jde o extrémně nebezpečný ideologický precedent. Vysvětlím obojí.

Každý vlastník společnosti se snaží maximalizovat svůj užitek, tedy nejčastěji zisk. Aby mohl vlastník společnosti maximalizovat zisk, musí zaměstnávat nejvhodnější možné zaměstnance. Tedy zaměstnance, které si vybere coby vhodné pro danou pozici. V okamžiku, kdy mu do jeho výběru začnou promlouvat jakékoliv kvóty, ať na pohlaví, nebo na rasu, nebo na postižené, nebo na cokoliv jiného, nebude si své zaměstnance vybírat tak, aby jeho společnost dosahovala maximálního zisku, ale tak, aby uspokojil státní doktrínu. Tedy zisk společnosti půjde dolů, firma bude slabší, celá ekonomika bude slabší, bude ztrácet konkurenceschopnost. A životní úroveň v zemi neporoste tak, jak by mohla, nebo bude dokonce i klesat. A to v konečném důsledku poškodí všechny, tedy i ženy.

Zde musím zmínit, že vláda v prováděcím materiálu tvrdí, že firmy, které uplatňují kvóty na ženy, dosahují lepších výsledků. Netuším, odkud vláda tyto informace čerpá, ale prostě nemohou být pravdivé. Naprosto to nedává ekonomický smysl. Vůbec nepochybuju, že ta statistika musí být nějak zohýbaná.

A pojďme dále - a tím už se dostáváme k onomu ideologickému precedentu: Vláda se snaží v souladu s evropskou genderovou ideologií dojem, že ženy jsou oběti mužského vykořisťování. Že muži nechtějí pustit chudáky ženy do rozhodovacího procesu, brání jim v kariéře, kterou si uzurpují pro sebe. S trochou nadsázky konstatuji, že svobodný trh nic jako diskriminaci nezná. Svobodný trh zaměstná pracovníka, který přinese firmě největší přínos, i kdyby to byl zelený mimozemšťan osmého pohlaví s tykadélky.

Pokud tedy ve vedení firem je méně žen, pak se musíme ptát, proč tomu tak je, když tvrdím, že zaměstnavatel zaměstná toho, kdo mu přinese největší přínos. A odpověď je nabíledni: Ptal se někdo žen, nakolik se cítí diskriminované při vykovávání manažerských funkcí? Ale mám na mysli skutečných manažerských funkcí, tedy za stejných podmínek jako muži: To znamená stejný počet přesčasů, stejná razance, stejná ochota jít do konfliktu s nepoctivým dodavatelem a tak dál. Když postavíme otázku takto, najednou se ukáže, že ženy o stejné postavení jako muži nemají zájem. Ženy se realizují častěji v tom, že se starají o děti, mají své koníčky. Jsou jinak hormonálně vybavené, takže nemají v sobě takovou agresivitu jako muži. Vysoká politika a vysoký byznys jsou velmi agresivní prostředí a jen velmi malé procento žen chce v takové prostředí trávit tolik času.

Jinak řečeno, chybí nabídka pracovní síly ze strany žen! Problém není v nedostatečné poptávce ze strany majitelů firem, ale v nedostatečné nabídce ženské pracovní síly pro nejvyšší pozice. A do takové situace teď najednou přichází nová ideologie a začne programově a systematicky v ženách vytvářet mentalitu oběti: „Vy nemáte manažerské postavení, protože jste chuděry ženy a jste

odstrkované“. Ale už není k tomuto A řečeno B, totiž že jakmile by někdo po ženách požadoval stejný výkon jako po mužích, ženy by takový záprah v mnoha případech s opovržením odmítly.

Jenomže teď budou firmy muset ženy zaměstnávat. Ta ale nebudou v mnoha případech ochotny dál pozici to, co muž. A jsme u toho, že prosperita firmy tím nutně musí utrpět.

Tento sociální konstrukt a ideologie jen podkopávají osobní zodpovědnost žen. Tak jako kvůli sociálnímu státu vznikla kultura nárokování si státní péče a požadování, aby stát na sebe vzal odpovědnost za příjmy lidí, tak nyní se vytváří kultura nárokování žen určitého postavení za nic – jen na základě kvót. A muži jsou líčeni jako ti, kdo mohou za jejich údajně nerovné postavení.

Ženy v průměru mají něco, co muži nemají: mají víc empatie, víc citlivosti, víc trpělivosti. Proto jsou pro ně v průměru než pro muže vhodnější povolání, kde tuto schopnost využijí: péče o děti, staré, pečovatelské, školství... a tak dále. Muž v pozici porodní asistentky by vskutku neměl šanci uspět, stejně jako coby hornice rubající uhlí by se mnoho žen nevyznamenal. A naopak muži mají v průměru něco, co ženy nemají: větší soutěživost a agresivitu, a proto jsou pro ně vhodnější místa v managementu. Existují samozřejmě výjimky. Margaret Thatcher byla skvělá vrcholná politička a mnozí muži jsou skvělí učitelé v základní škole. Koneckonců i já se žívím jako manažerka. Ale výjimky nikterak nenarušují platnost průměrných předpokladů.

Jako žena mohu konstatovat, že mi nikdy žádným podnikem bráněno kvůli mému pohlaví v jakémkoliv pracovním projektu nebylo. Naopak mám zkušenost přesně opačnou. Mnoho podniků požadovalo vysloveně mě proti mužům na různé přednášky a projekty, protože chtěly větší rozmanitost a chtěly ženu. A já jim v minulosti mnohdy nabídku odmítala s poukazem na to, že se zrovna starám o malé dítě! Opět se zde potvrzuje, že nedostatek je na straně nabídky, nikoliv poptávky.

Totéž můžeme dokázat i jinak. Zkusme se nedívat na statistiku manažerů, ale na statistiku nejbohatších podnikatelů světa. Nikoliv rentiérů – dědiců, ale podnikatelů, kteří si založili svůj byznys. V ní zcela jasně fungují jiné principy než při zaměstnávání managementu. Kvóty na počet podnikatelek působí ještě směšněji než kvóty na počet manažerek a každý to cítí, protože podnikatelem nebo podnikatelkou se každý stává jen a pouze na základě individuálních schopností uspět na trhu. A co zjistíme? Že velmi bohatých úspěšných podnikatelek je ještě méně než manažerek! A to proto, že odpovědnost vlastníka společnosti je ještě větší a stres je vyšší než v případě managementu, a proto se do této role ženy hrnou ještě méně ochotně než do manažerských pozic.

Takže o co tu skutečně jde? V genderové ideologii EU nehledejme snahu o ochranu jakékoliv skupiny; hledejme snahu o unifikaci: Unifikaci pohlaví, národů, ras. Pouze pokud je z člověka vymazána jeho identita včetně pohlaví, stává se snadno ovladatelným nastupující kolektivistickou ideologií.

AUTOR: Markéta Šichtařová

ZDROJ: Blog iDnes